

Είμαι ένας μυθιστοριογράφος

Ryu Murakami

Είμαι ένας μυθιστοριογράφος. Είμαι τριάντα πέντε χρόνων και είμαι μυθιστοριογράφος εδώ και επτά χρόνια. Το *Electronic Guerilla*, που το έγραψα όταν ήμουν είκοσι οκτώ, πούλησε περισσότερα από εξακόσιες χιλιάδες αντίτυπα, και το καθένα από τα μυθιστορήματα που εξέδωσα έκτοτε –το *Optic Fibre Love*, το *Sentimental Amorphous*, το *Tokyo Computer Death Match* και το *Microwave Cosmopolitan*– έχουν όλα ανέβει στη λίστα των μπεστ σέλερ. Κι αυτό, παρότι κανείς, συμπεριλαμβανομένου και εμού, δεν καταλαβαίνει τι θέμα διαπραγματεύονται τα βιβλία μου. Όταν έγραψα το πρώτο μου μυθιστόρημα εργαζόμουν ακόμα στο τμήμα Δημοσίων Σχέσεων της Κρέι Ρεσέρτς, μιας αμερικάνικης εταιρείας υπολογιστών.

Το να σταματήσω να δουλεύω και να γίνω μυθιστοριογράφος έφερε τρεις αλλαγές στη ζωή μου.

Έγινα διάσημος.

Έγινα πλούσιος.

Πάχυνα.

Αλό, μιλώ με τον Οκουτεγκάουα-σενσέι;» Το τηλεφώνημα έρχεται στο γραφείο μου. Είναι η φωνή ενός άντρα αλλά όχι ενός που ξέρω.

«Μιλάς», λέω αφού είχα φθάσει στο τέλος μιας πρότασης στον υπολογιστή μου.

«Ξέρω ότι αυτό είναι εντελώς απότομο, αλλά... μπορώ να σας ρωτήσω αν είστε εξοικειωμένος με την περιοχή Κανάι στην Γιοκοχάμα;»

«Λυπάμαι αλλά είναι τακτική μου να μη δίνω συνεντεύξεις στο τηλέφωνο. Βλέπεις, με έχουν παρανοήσει τόσες φορές».

Ακολουθεί μια αργή παύση. Προφανώς δεν είναι κάποιος από κάποιο μέσο ενημέρωσης.

«Είστε... είστε εξοικειωμένος με την περιοχή Κανάι;»
«Έχω πάει στην Κανάι. Μπορώ να ρωτήσω περί τίνος πρόκειται;»
«Ναι, βέβαια. Είμαι ο διευθυντής ενός κλαμπ στην Κανάι που το λένε Τζούλια».
«Και;»
«Σας είναι γνωστό;»
«Τι;»
«Το κλαμπ;»
«Το μόνο κλαμπ που ξέρω στην Κανάι είναι το Ντορ».
«Το Ντορ; Πηγαίνετε εκεί συχνά;»
«Μόνο μια φορά. Και ήταν πριν πολύ καιρό».
«Ήσασταν εκεί την περασμένη εβδομάδα;»
«Όχι, όχι, ήταν πριν αρχίσω να γράφω μυθιστορήματα – πρέπει να είναι οκτώ χρόνια, ίσως περισσότερα. Όταν ήμουν ακόμα μισθοσυντήρητος. Ένας πελάτης με είχε πάει εκεί. Συγκλονιστικά ακριβό, όπως θυμάμαι».
Ακούω ένα χέρι να καλύπτει το τηλέφωνο και ακολουθεί μια ακόμα παύση. Μιλάει με κάποιον άλλον αλλά δεν μπορώ ν' ακούσω τι λένε. Και μετά επιστρέφει στη γραμμή.
«Η αλήθεια είναι... Είναι μια πολύ δύσκολη κατάσταση, φοβάμαι, αλλά... τους τελευταίους δυο μήνες ένας κύριος, που ισχυρίζεται ότι είναι ο Οκουτεγκάουα-σενσέι, ο διάσημος συγγραφέας, έρχεται... μας κάνεις χάρη με την προστασία του».
Χαμογελώ κουτά στον εαυτό μου. Ένας απατεώνας.
«Τι να σας πω. Δεν είμαι εγώ».
«Το ατυχές με όλα αυτά είναι... δεν θέλω να σας το πω, αλλά... ο κύριος αυτός έχει ένα λογαριασμό εξακόσιες τριάντα οκτώ χιλιάδες γιεν».
«Μισό λεπτό. Αυτό δεν έχει καμιά σχέση με μένα».
«Όχι, βέβαια όχι. Είμαστε εντελώς σίγουροι ότι το σφάλμα είναι τελείως δικό μας».
«Αλλά μου είναι δύσκολο να το καταλάβω. Σκέφτομαι ότι κάποιος που παριστάνει εμένα θα είναι εύκολο να αποκαλυφθεί».
«Ναι, αλλά... λοιπόν, αυτό ίσως και να ακούγεται θρασύ, αλλά στο κλαμπ μας συχνάζουν σημαντικοί πελάτες – πολιτικοί, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες. Δεν είναι ασυνήθιστο για μεγάλες εταιρείες να ξοδεύουν δύο εκατομμύρια γιεν το μήνα στο Τζούλια. Να υποπτευθούμε αβάσιμα έναν πελάτη μας θα ήταν—».
«Μου έμοιαζε;»
«Εκείνος... λοιπόν... Οκουτεγκάουα-σενσέι, αληθεύει ότι εσείς... ότι έχετε πάρει λίγα κιλά πρόσφατα;»
Είμαι είκοσι δύο κιλά παραπάνω από τότε που έκανα το ντεμπούτο του συγγραφέα.
«Η φωτογραφία στο πρώτο σας βιβλίο, στο *Electron Guerilla*...»
«*Electronic Guerilla*».
«Ναι, βέβαια, λυπάμαι πολύ. Η κόρη μου κάνει μαθήματα σε ένα Yamaha Electron, κι εγώ—».
«Όλα αυτά είναι πολύ ενδιαφέροντα, είμαι βέβαιος, αλλά τι λέγατε; Ναι, στο βιβλίο υπήρχε μια φωτογραφία μου».
«Ναι, λοιπόν, συγχωρήστε με, αλλά... έχετε αλλάξει πολύ από τότε που τραβήχτηκε η φωτογραφία;»

Έχω αλλάξει πολύ. Τι περιμένεις; Αλλά όχι τόσο ώστε να μη με αναγνώριζες.

«Ο Οκουτεγκάουα-σενσέι –αυτό σημαίνει πως ο Οκουτεγκάουα-σενσέι που ήρθε στο κλαμπ μας– έφερε και λίγα αντίτυπα από τα βιβλία του. Η μάλλον, τα βιβλία σας, και μας τα υπόγραψε. Μου έδωσε κι εμένα ένα καθώς και στα κορίτσια—».

«Ποτέ στη ζωή μου δεν πήρα ένα από τα βιβλία μου σε μπαρ. Τι αίσχος—».

«Ένα από τα κορίτσια εδώ στο κλαμπ έχει μείνει έγκυος με το παιδί του».

Δε με εκπλήσσει. Ένας τύπος που δεν το έχει σε τίποτα να κάνει βόλτες και να υπογράφει αυτόγραφα – το να τα ρίχνει σε μια συνοδό ή σε δυο δεν είναι τίποτα σπουδαίο για έναν απατεώνα του είδους του.

«Είναι εδώ μαζί μου. Πιστεύει ότι ο άντρας ήταν ο πραγματικός Οκουτεγκάουα-σενσέι και δεν μπορώ να της πω τίποτα που να την πείθει ότι δεν ήταν. Είμαστε σε ένα καφενείο κοντά στο κτίριό σας. Θα ζητούσαμε πολλά αν σας ρωτούσαμε να τα πούμε για λίγα λεπτά;»

Με το που με βλέπει η γυναίκα αναστενάζει, «Δεν είναι αυτός» και σκύβει στο τραπέζι και βάζει τα κλάματα. Είναι –πώς να το πω– τέλεια. Φοράει ένα λευκό φόρεμα και λευκές δαντελωτές κάλτσες με παπούτσια σε ηλεκτρικό μπλε. Οι αστράγαλοί της είναι κομποί, είναι ηλιοκαμένη, το δέρμα της είναι απαλό, έχει ένα στρογγυλό πρόσωπο, μεγάλα μάτια και... είναι τέλεια.

Ο διευθυντής είναι γύρω στα εξήντα. Προσπαθεί να την παρηγορήσει.

«Σε εκμεταλλεύτηκε, αυτό είναι όλο», λέει στη γυναίκα. «Πρέπει να έρθεις αντιμέτωπη με την αλήθεια».

Της δίνω ένα χαρτομάντιλο. Με κοιτάει μέσα από τα υγρά μάτια της, απλώνει ένα χέρι τόσο όμορφο όσο ένας κοραλλιογενής ύφαλος στις Νότιες Θάλασσες και παίρνει το χαρτομάντιλο. Τη λένε Μουτσούμι.

Έχω προσκαλέσει τη Μουτσούμι στο πιο φανταχτερό εστιατόριο που ξέρω. Φοράει ένα πράσινο σμαραγδί κοστούμι και κολιέ από κοχύλια. Στο απαλό φως των κεριών, μου φαίνεται ακριβώς σαν την Ιταλίδα ηθοποιό που χάζεα όταν ήμουν στο γυμνάσιο. Το λέω αυτό σε ένα σερβιτόρο, μου λέει δεν της μοιάζει καθόλου και τότε καταλαβαίνω ότι είμαι φευγάτος. Όποτε ερωτευθώ μια γυναίκα αρχίζει να μοιάζει με εκείνη την Ιταλίδα ηθοποιό.

Για ορεκτικό έχουμε μαριναρισμένο σολομό κοκάνι.

«Ίσως δεν θα ήθελες να το συζητήσεις, αλλά έμοιαζε – ο απατεώνας μου έμοιαζε;»

Η Μουτσούμι με κόβει προσεκτικά. Δαγκώνει το χείλι της σαν να θυμάται κάτι που την πονάει και με κόβει προσεκτικά. Στο τέλος λέει, «Από τόσο κοντά δεν του μοιάζει καθόλου».

Αυτό με ενοχλεί λίγο. Ζηλεύω. Ζηλεύω τον προσωπικό μου μίμο.

Η Μουτσούμι έχει θαλασσινή χελιδονόσουπα με κάρι.

«Είναι ένα πράγμα που εκείνος κι εγώ έχουμε από κοινού», της λέω, με πλήρη γνώση πως ό,τι θα της πω θα ακουστεί απελπιστικά προσποιητό. «Το γούστο μας στις γυναίκες».

Η Μουτσούμι σηκώνει το κεφάλι της και μου λέει να σταματήσω να την πειράζω. Με λυπεί όταν σκέφτομαι ότι θύμωσε ενώ προσπάθησα να είμαι γλυκομίλητος. Αλλά, απ’

την άλλη μεριά, τούτη η γυναίκα ερωτεύτηκε έναν άντρα που μοίραζε ψεύτικα αυτόγραφα σε μπαρ. Σίγουρα υπάρχει ελπίδα.

Στα κάτω κάτω είμαι το πραγματικό πράγμα.

«Δε σου κάνω πλάκα. Στ' αλήθεια μ' αρέσεις».

Πίνουμε ένα καλοπαγωμένο Φλερί. Η Μουτσούμι το κατεβάζει μια χαρά.

«Ποτέ δε μου είπε τέτοιου είδους πράγματα».

«Τι είδους πράγματα».

«Να, όπως "Μου αρέσεις", "Σ' αγαπώ", τέτοια πράγματα».

Η Μουτσούμι μου ζητά να φύγω. Δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια της και πιτσιλίζουν τις μπλε φλέβες του πίσω μέρους του χεριού της. Εκτός του ότι είναι στη χειρότερη δυνατή φυσική κατάσταση λόγω της έκτρωσης, είναι και ένα ράκος ψυχολογικά.

«Αλλά ήσασταν εραστές, δεν ήσασταν;»

«Πολλές φορές ερχόταν στο κλαμπ και καλούσε διαφορετικά κορίτσια στο τραπέζι του».

«Περίεργο αυτό».

«Μάλλον το έκανε με τρία ή τέσσερα ακόμα κορίτσια απ' τις

συνοδούς».

«Το έκανε; Εννοείς...»

«Τις γάμησε. Ένα γαμήσι είναι ένα γαμήσι».

Οι θαμώνες δίπλα μας στο τραπέζι μάς κοίταξαν. Η Μουτσούμι δεν έδωσε σημασία.

«Δεν το 'κανε μαζί μου μέχρι τη μέρα που εξαφανίστηκε».

«Ναι; Καλό αυτό».

«Καλό; Πού το βλέπεις το καλό;»

«Εννοώ που δεν το 'κανε. Εγώ θα στοιχημάτιζα».

«Δεν ήθελε».

«Αλλά στο τέλος το 'κανε, δεν το 'κανε;»

«Κοίτα, τι είναι αυτό που σ' έπιασε με το "το 'κανε" ή "δεν το 'κανε". Δε μ' αρέσει αυτό», μου λέει και κατεβάζει ένα κομμάτι πάπια.

«Έχεις διαβάσει κανένα απ' τα βιβλία μου;»

«Όλα».

«Όλα;»

«Ήμουν θαυμάστριά σου».

«Ήσουν θαυμάστριά μου;» Δεν μπορούσα να μην καταπιέσω ένα χαζό χαμόγελο.

«Άκουσε, Μουτσουμίτσαν, υπάρχει κάτι άλλο που δεν καταλαβαίνω στη σχέση σου μ' αυτό τον τύπο...»

«Λέγε με Μου-τσαν. Έτσι με λένε στο κλαμπ».

«Μου-τσαν».

«Κατά κάποιο τρόπο μου άρεσε, αυτό ήταν όλο».

«Τι τύπος άνδρα ήταν;»

Η Μουτσούμι ξεσπάει σε γέλια.

«Τι είναι τόσο αστείο;»

«Εσύ. Δε νομίζεις ότι είναι παράξενο που το πραγματικό πρόσωπο είναι τόσο περίεργο για κείνο που τον υποδύεται;»

«Ο μόνος λόγος που ρωτάω είναι γιατί θέλω να μάθω ποιοι τύποι σου αρέσουν».

«Κοίτα, νόμιζα ότι ήταν εσύ, εντάξει».

«Αυτό είναι αλήθεια. Οπότε οποιοσδήποτε τύπος που είναι συγγραφέας σου αρέσει;»

«Σου είπα ότι ήμουν θαυμάστρια».

«Οπότε, τότε... Για μισό λεπτό, για μισό λεπτό. Άκουσε, το γεγονός είναι, το αναμφισβήτητο γεγονός είναι, ότι εγώ έγραψα αυτά τα βιβλία».

Η Μουτσούμι γελά ξανά. «Το ξέρω».

«Οπότε δεν είναι πιθανό να ερωτευθείς εμένα;»

Η Μουτσούμι σταματά το γέλιο, σκύβει το κεφάλι της, παίρνει ένα λεπτό αμερικάνικο τσιγάρο και το ανάβει. Και μετά με κοιτά και μου λέει ότι το θέμα είναι αισθηματικό.

«Έπρεπε να είχα ερωτευθεί εσένα», λέει. «Αλλά δεν είναι αυτό που συνέβη».

«Τι θα κάνεις με το μωρό;»

«Θα το ξεφορτωθώ. Την επόμενη εβδομάδα».

Με λύπησε όταν το άκουσα αυτό. Λες και για όλα έφταιγα εγώ.

Εχω έρθει στο διαμέρισμα στις Μουτσούμι με ένα μπουκέτο λουλούδια και ένα υπογεγραμμένο αντίτυπο του βιβλίου μου *The Ultra-LSI Club Epistles*. Η Μουτσούμι είναι με τις πυτζάμες της και κάτι ριχτό από πάνω και δε φορά καθόλου μείκαπ, αλλά είναι εξίσου αξιαγάπητη.

Μου σερβίρει ένα φλιτζάνι καφέ.

«Νομίζεις ότι είναι σωστό να κυκλοφορείς έτσι;»

Ίσως είναι η φαντασία μου, αλλά τα μάγουλά της φαίνονται να έχουν μαζέψει.

«Ναι. Σ' ευχαριστώ που τηλεφωνάς κάθε μέρα. Με βοήθησε στο να μη με πιάσει κατάθλιψη. Αλλά το να μου τηλεφωνείς τόσο συχνά σχεδόν με κάνει να νιώθω ότι είναι το δικό σου μωρό».

Πόσο όμορφα θα ήταν αν ήταν έγκυος με το δικό μου παιδί!

«Το ξανασκέφτηκες; Αυτό που είπαμε στο τηλέφωνο;»

«Απλώς προσπαθούσες να με κάνεις να νιώσω πιο καλά, ε; Όλη αυτή η κουβέντα για να με παντρευτείς».

«Σοβαρολογώ εντελώς».

Από τότε που πήρα διαζύγιο, μάζεψα τρεις φιλενάδες. Το πρόβλημα είναι πως από τότε που γνώρισα τη Μουτσούμι μου κόπηκε η όρεξη και για τις τρεις.

Το δωμάτιο της Μουτσούμι είναι μια γκαρσονιέρα. Έχει ένα καβαλέτο και λάδια. Θέλει να γίνει καλλιτέχνης. Λέει πως το να είναι συνοδός θα της έδινε πιο πολύ ελεύθερο χρόνο να ζωγραφίζει αλλά τελικά συνέβη το αντίθετο.

«Κοίταξέ με», της λέω.

«Τι;»

«Βλέπεις τίποτα διαφορετικό;»

«Είναι μόνο η τρίτη φορά που σε βλέπω».

«Έχασα τριακόσια τριάντα δύο γραμμάρια».

Η Μουτσούμι ανοίγει το *The Ultra-LSI Club Epistles* μου αλλά το κλείνει και μου ρίχνει ένα λυπημένο βλέμμα. Έχω ελαττώσει το ποτό, πηγαίνω σε ένα κολυμβητήριο και τυλίγω το στομάχι μου με κεραμική ταινία κάθε βράδυ για να χάσω βάρος.

«Προσπαθείς να χάσεις βάρος;»

«Ναι».

«Γιατί;»

«Θέλω να είμαι πάλι όπως στη φωτογραφία στο πρώτο μου βιβλίο».

Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού της. Έρχεται προς το μέρος μου και μου πιάνει το χέρι.

«Γιατί δεν ήρθες εσύ στο κλαμπ αντί να έρθει εκείνος που ήρθες;»

«Ξέρεις, το σκέφτομαι κι εγώ αυτό. Είναι κάπως μπερδεμένα τα πράγματα αλλά...

Πώς να το πω. Νομίζω ότι ήταν γραφτό μας να ερωτευτούμε ο ένας τον άλλον αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα».

«Ένα πρόβλημα;»

«Μας γρουσουζέψαν».

«Αλλά γιατί μου την πέφτεις τόσο;»

«Μου-τσαν, το μόνο που μας χωρίζει είναι ένα φάντασμα-κενό».

«Α! Ο απατεώνας, έτσι;»

«Δε θα ήταν τόσο άσχημα αν δεν ήταν κάποιος που δεν είχε τίποτα να κάνει με μένα. Αν σε είχε εγκαταλείψει κάποιος για τον οποίο δεν είχα ακούσει τίποτα».

«Ξέρω τι εννοείς».

«Βέβαια ξέρεις. Είσαι θαυμάστρια των βιβλίων μου! Το θέμα όλων των μυθιστορημάτων μου είναι ότι το ανάλογο του χρόνου εξαρτάται από το ερέθισμα του ψηφιακού χρόνου και ποτέ το αντίστροφο».

«Θες να το ξαναπείς αυτό;»

«Για παράδειγμα, είναι όπως ο πονόδοντος, μπορεί να επηρεάσει την προσωπικότητα κάποιου».

«Θες να πεις ότι η σχέση μας είναι σαν ένας πονόδοντος;»

«Μου-τσαν, πώς τον αποκαλούσες τον απατεώνα;»

«Στην αρχή τον έλεγα Σενσέι, αλλά δε μου άρεσε ο τρόπος που ακουγόταν, οπότε το άλλαξα σε Οκουτεγκάουα-σαν. Μου είπε να τον λέω Τζουν αλλά ήταν ένας συγγραφέας που σεβόμουν και αυτό ακουγόταν πολύ οικείο οπότε κόλλησα στο Οκουτεγκάουα-σαν. Ξέρω γεμίζει το στόμα σου να το λες, αλλά έτσι τον έλεγα».

«Ποτέ δε με φωνάζεις με τ' όνομά μου αν και είμαι ο πραγματικός Τζουν Οκουτεγκάουα».

«Το ξέρω».

«Εδώ είμαι σε μειονεκτική θέση. Ήταν καλό με κείνον;»

«Ποιο;»

«Το σεξ».

«Τι πράγματα είναι αυτά που ρωτάς!;»

«Είναι σημαντικό. Είναι αυτό που μου διέλυσε το γάμο».

«Δεν ήταν καλό με τη γυναίκα σου;»

«Δεν είναι αυτό το θέμα μας. Εσύ και ο απατεώνας σου τελειώνετε ταυτόχρονα;»

«Εννοείς αν είχαμε οργασμό μαζί;»

Η Μουτσούμι ντροπιάζεται. Κοκκινίζουν μέχρι και οι λοβοί των αφτιών της, αλλά υπάρχει μια υποψία χαμόγελου στην άκρη των χειλιών της. Η ανάμνηση του οργασμού είναι ακατάσχετη. Δεν μπορείς να την κρύψεις.

«Πόσων χρόνων είσαι;»

«Είκοσι δύο».

«Στην ηλικία σου το μέγεθος του πέους είναι άσχετο. Το σημαντικό είναι η αγάπη».

«Άκου τις λες...»

«Αν νιώθεις αγάπη για το ταίρι σου αυτό σε οδηγεί στον οργασμό».

«Ω, περίφημα! Μια διάλεξη. Ακριβώς ό,τι θέλει να ακούσει ένα κορίτσι που μόλις έκανε έκτρωση».

«Λυπάμαι. Αλλά, κοίτα, ήσουν ερωτευμένη με έναν άνδρα που παρίστανε εμένα.

Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι, για σένα, εγώ είμαι ο απατεώνας».

Η Μουτσούμι μου ζητά να φύγω. Δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια της και πιτσιλίζουν τις μπλε φλέβες του πίσω μέρους του χεριού της. Εκτός του ότι είναι στη χειρότερη δυνατή φυσική κατάσταση λόγω της έκτρωσης, είναι και ένα ράκος ψυχολογικά. Στην αρχή έγινε θαυμάστρια των μυθιστορημάτων του Τζουν Οκουτεγκάουα, μετά ερωτεύτηκε τον «Τζουν Οκουτεγκάουα» που μπήκε στη ζωή της. Το όνομα στην αρχή δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα κουστούμι από λέξεις αλλά τα ρούχα βγήκαν και εκείνη οδηγήθηκε στο δρόμο των οργασμών που είναι ανώνυμος.

«Μήπως αυτός που παρίστανε εμένα είχε ένα βρόμικο μυαλό;»

«Με έβαζε κι έκανα πολλά πράγματα», λέει η Μουτσούμι. Ακόμα κλαίει. Σίγουρα έχει εγκαταλειφθεί. Από το όνομα Τζουν Οκουτεγκάουα και από τον ανώνυμο έμεινε γυμνή.

Μια εγκαταλειμμένη γυναίκα –ή ένας άνδρας– πεινάει για οργασμούς και ρίχνεται στον ομοιοπαθή σαν χαμένος εραστής. Φυσικά, ο αντικαταστάτης έχει άλλο όνομα και άλλο βάθος. Στη δική μου περίπτωση είναι το ακριβώς αντίθετο. Έχω το ίδιο όνομα και βάθος, αλλά είμαι ένας ολωσδιόλου διαφορετικός τύπος.

Αν η Μουτσούμι είχε βάλει συνειδητά πλώρη να συνάψει δεσμό με ένα μυθιστοριογράφο, δε θα έτρεχε τίποτα. Το μόνο που θα έκανε ήταν να συνειδητοποιήσει ότι εγώ ήμουν ο πραγματικός τύπος και να έρθει σε μένα.

Ή, αν η στάση της ήταν ότι δεν την ένοιαζε ποια ήταν η θέση του άνδρα ή η φήμη του, αν μόνο τον είχε ερωτευθεί επειδή ήταν αυτός που ήταν, θα είχα ακόμα ελπίδες. Αλλά δεν ήταν ή ο ένας ή ο άλλος. Είχε ερωτευθεί έναν άνδρα, αλλά υπήρχε και ένα είδος περηφάνιας, το να την έχει ερωτευθεί ο μυθιστοριογράφος που θαύμαζε.

Οπότε εγώ πού βρίσκομαι; Από τη θέση της Μουτσούμι δεν είμαι τίποτε άλλο παρά μια απάτη, ένας απατεώνας. Ήρθα στην εταιρεία Κρέι Ρεσέρτς για να δω ένα φίλο μου. Είναι ένας από τους τέσσερις-πέντε καλύτερους τεχνικούς υπολογιστών στην Ιαπωνία. Ακούει την πρότασή μου, κουνάει το κεφάλι του και λέει «Ξέχνα το».

«Σε παρακαλώ. Δοκίμασέ το. Πάει πολύ για το ανθρώπινο μυαλό. Γιατί να μην προσπαθήσουμε την τεχνική νοημοσύνη για λίγη βοήθεια;»

Υπέβαλα τη Μουτσούμι σε ένα τεστ 50 ερωτήσεων. Και μετά τη ρώτησα να

απαντήσει στις ίδιες ερωτήσεις λες και ήταν ο απατεώνας, όσο θυμόταν. Στο τέλος απάντησα ο ίδιος στις ερωτήσεις, που με άφησαν με τρία σετ αντίστοιχων δεδομένων. Ύψος και βάρος, επάγγελμα γονέων, το αγαπημένο φαγητό, η αγαπημένη ταινία, το αγαπημένο είδος μουσικής, η αγαπημένη ομάδα μπέιζμπολ, προτιμήσεις μόδας, τσιγάρων, σωματική οσμή, γενική φυσική κατάσταση, αριθμός κούφινων δοντιών, αγαπημένο ποτό –αν είναι ουίσκι, μπόρμπον, Σκοτς ή καναδέζικο ή Ιρλανδέζικο–αγαπημένο κοκτέιλ, το πρώτο πράγμα που παραγγέλνεις σε ένα σουσί μπαρ, το αγαπημένο σου σπορ, η αγαπημένη θέση για συνουσία, ερωτικές ζώνες, η πρώτη σελίδα που πας σε μια εφημερίδα, η γνώμη σου για τον μαρξισμό και άλλα. Ξέρω ότι είναι αστείο τίποτα παραπάνω από μια τσόντα ηλεκτρονικού ραντεβού μέσω κομπιούτερ, αλλά πιάνομαι από άχυρα. Η Μουτσούμι μού έχει

«Στ' αλήθεια είσαι ένας βλάκας. Για βλάκα σε εξέλαβα όταν ήρθες και μου κλαιγόσουν ότι σε άφηγε η γυναίκα σου, αλλά αυτό είναι χειρότερο. Πάντα νόμιζα ότι οι μυθιστοριογράφοι ήταν ευφυείς. Είσαι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα».

γίνει τέτοια εμμονή που δεν μπορώ να βγάλω καθόλου δουλειά.

«Στ' αλήθεια είσαι ένας βλάκας, ε; Για βλάκα σε εξέλαβα όταν ήρθες και μου κλαιγόσουν ότι σε άφηγε η γυναίκα σου, αλλά αυτό είναι χειρότερο. Πάντα νόμιζα ότι οι μυθιστοριογράφοι ήταν

ευφυείς. Υποθέτω πως είσαι η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα».

Ξεκινά να εισάγει τα δεδομένα ενώ συνεχίζει να γκρινιάζει.

«Αν και νιώθω λύπη για τον φτωχό Μπόρχες», λέει ενώ πληκτρολογεί.

«Ποιος είναι ο Μπόρχες;».

«Ο νέος σουσπερ κομπιούτερ που πήραμε πριν από ένα μήνα. Αυτόν πληκτρολογώ».

«Γιατί τον λυπάσαι;»

«Ο Μπόρχες μπορεί να κάνει ένα δισεκατομμύριο εξακόσια εκατομμύρια πλοηγούμενες εργασίες ανά δευτερόλεπτο και του δίνουμε αυτό το ηλίθιο πρόβλημα. Αν είναι πολύ βλακώδες θα αρνηθεί να ασχοληθεί μαζί του».

Με κοιτάζει και κάνει ένα μορφασμό.

«Λοιπόν, τι έχουμε τώρα; Έχουν αρχίσει και σε υποδύονται;» λέει. «Αυτό σημαίνει πόσο διάσημος πρόκειται να γίνεις».

«Χαμογελούσα κι εγώ μέχρι που συνάντησα αυτή τη γυναίκα».

«Κοίτα, ο Μπόρχες έχει συμφωνήσει να τρέξει την προσομοίωση».

«Με το να τον λες έτσι ακούγεται σαν πραγματικό πρόσωπο».

«Είναι σαν ένας παλιομασκαράς».

«Πάντα το έλεγες αυτό για τις μηχανές ότι είναι σαν».

«Μερικές από αυτές είναι πιο πολύ από τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι πάντα χρειάζεται να φαίνονται χρήσιμοι, να είναι περήφανοι όλη την ώρα. Είναι ένα φρένο. Ο Μπόρχες ήταν εφοδιασμένος με αυτοπεποίθηση από τη μέρα που γεννήθηκε».

«Οι υπολογιστές μπορούν να έχουν αυτοπεποίθηση;»

«Ναι».

«Νόμιζα ότι δεν έχουν συναισθήματα».

«Η περηφάνια δεν είναι συναίσθημα. Τι είδους μυθιστοριογράφος είσαι; Είσαι απελπισία. Περηφάνια σημαίνει αυτογνωσία, μια ολοκάθαρη κατανόηση για το ποια είναι τα όριά σου. Έχω δίκιο ή μήπως έχω δίκιο;»

Ένα πλήθος από χαρακτήρες και γράμματα και σύμβολα και αριθμοί γέμισαν την οθόνη του υπολογιστή, γραμμή με γραμμή, και μετά εξαφανίστηκαν.

«Καταπληκτικό, δεν το βρίσκεις;» λέει ο φίλος μου ενώ φαινόταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«Τι είναι;»

«Εννοείς ότι δε βλέπεις τι είναι το καταπληκτικό; Και είσαι ο τύπος που πουλά όλους αυτούς τους χάρη-τέκ τίτλους; Είσαι μια απάτη. Ο Μπόρχες προσομοιώνει όλες αυτούς τους πιθανούς συνδυασμούς από την καθεμία από τις πενήντα κατηγορίες σου. Μιλάμε για τρία σετ δεδομένων με πενήντα κατηγορίες, το κάθε σετ θα σου έπαιρνε χίλια χρόνια να το κάνεις! Με την ευκαιρία, πώς είναι η πρώτη γυναίκα σου;»

«Καλά είναι. Μαθαίνω νέα της από το γιο μου πότε πότε. Λέει ότι παίρνει μαθήματα κολύμβησης και γιόγκα και ότι μαθαίνει επίσης πώς να φτιάχνει μπισκότα και ότι βγαίνει με έναν προπονητή του μπάσκετ. Και η δικιά σου;»

«Ξαναπαντρεύτηκε. Με έναν διευθύνοντα σύμβουλο μιας εταιρείας εισαγωγών καφέ, στα τριάντα του, μου λένε. Ο πρώτος του γάμος. Είναι εντυπωσιακό, θα έλεγα, αν με ρωτούσες. Εννιά, είμαι στ' αλήθεια εντυπωσιασμένος με τη γυναίκα μου που έκανε κάτι τέτοιο. Εγώ, που πάνω απ' όλα βάζω τον Μπόρχες. Και εδώ είναι το αποτέλεσμα. Τι είναι αυτό; Γκρίνια. Τι σημαίνει αυτό; Γκρίνια».

«Η Γκρίνια της Χιροσίμα. Ο μίμος μου και η Μουτσούμι και εγώ είμαστε όλοι οπαδοί της Γκρίνιας. Αλλά δεν είναι αυτό απάντηση. Τι προσπαθεί να πει;»

«Βλάκα. Είσαι στ' αλήθεια χοντρόπετσος. Παίρνεις το κορίτσι σ' έναν αγώνα μπέιζμπολ. Τα αθλήματα είναι καθαρά, είναι απλά και αυτό είναι που είναι το καλό μ' αυτά – δεν υπάρχει τίποτα το ύποπτο, απλά πετάνε την μπάλα, τη χτυπάνε και τρέχουν. Και ο μίμος ήταν οπαδός της ίδιας ομάδας, οπότε όποιες ευχάριστες αναμνήσεις έχει από εκείνον και το μπέιζμπολ θα μεταφερθούν σε σένα. Είναι τέλειο!»

Είμαστε στο στάδιο Γιοκοχάμα για τον όγδοο αγώνα της σειράς μεταξύ των Γουέλας και των Καρπ. Η Μουτσούμι τρελάθηκε απ' τη χαρά της όταν την κάλεσα στο παιχνίδι. Είμαι οπαδός των Καρπ από τότε που μια Πρωτοχρονιά έλαβα μέρος σε μια συζήτηση με τον πρόεδρο της ομάδας, τον Κόμπα-σαν.

Το παιχνίδι είναι σε μια φάση μονομαχίας μεταξύ του Έντο των Γουέλας και του Τακάγκι των Καρπ. Στη βάση της τρίτης μπαλιάς, ο Κάτο σπρώχνεται από τον Τακάγκι και στη συνέχεια ο Λέο Λι τού επιτίθεται μέσω ενός κενού δεξιά απ' το κέντρο. Το αεράκι είναι κρύο αλλά η μπίρα έχει τέλεια γεύση. Έχει τέλεια γεύση γιατί κάθομαι δίπλα δίπλα με τη Μουτσούμι, τα μπουτία μας κολλημένα, και η Μουτσούμι φοράει δερμάτινο παντελόνι και ένα τισέρτ από σατέν, ασπρόμαυρα σανδάλια και γεμίζει το στόμα της με ποπκόρν.

«Μου-τσαν, πώς και είσαι οπαδός των Καρπ; Δεν έχεις γεννηθεί στη Χιροσίμα, ε;»

«Όχι. Αλλά πολλά παιδιά της ομάδας είναι ωραίοι άντρες. Ο Τακάγκι είναι κούκλος. Όπως και ο Γιοσιχίκο Τακαχάσι. Ο Γιαμάνε, ο Κομπαγιακάουα, ο Καβαγούτσι. Ο Μοριβάκι... Είναι όλοι πολύ ωραίοι».

«Η εμφάνιση είναι σημαντική για σένα, δεν είναι;»

«Λένε ότι δεν μπορείς να πεις αν ένα βιβλίο είναι καλό απ' το εξώφυλλό του, αλλά δεν είναι αλήθεια. Το εξώφυλλο είναι το παν».

«Αλλά είναι αλήθεια ότι η εμφάνιση πολλές φορές ξεγελά».

«Μόνο αν αφήσεις να σε πείσουν οι άλλοι με το τι νομίζουν. Αν εμπιστεύεσαι στα δικά σου αισθήματα, μπορείς να κρίνεις τους άλλους απ' την εμφάνισή τους και να μην πέσεις ποτέ έξω».

Που σημαίνει τι, στην περίπτωση του απατεώνα κι εμένα; Η Μουτσούμι πιθανόν δεν κατάλαβε ποτέ ποιος αλήθεια κατά βάθος ήταν. Αναρωτιέμαι αν ήταν αρκετά πιο εμφανισιμος από μένα...

Το γκολ του Σάτσιο Κιρουγκάσα στον πέμπτο γύρο εκτροχιάζει αυτό το τρένο των σκέψεών μου.

Η Μουτσούμι κι εγώ σφίγγουμε τα χέρια μας, πηδάμε απ' τα καθίσματά μας και ζητωκραυγάζουμε σαν τρελοί.

«Τρέξε, Τακαχάσι».

Είναι η φωνή ενός άντρα. Όταν την ακούει η Μουτσούμι το πρόσωπό της συσπάται. Ο άντρας που φώναξε στέκεται μερικές σειρές πίσω μας. Η Μουτσούμι στρίβει και τον βλέπει με μια τρομαγμένη έκφραση στο πρόσωπό της. Αφήνει έναν αναστεναγμό και σφίγγεται, δείχνει να είναι σε ένταση.

Αν είμαι εγώ ένα μπιφτέκι σε ταχυφαγείο, τότε ο απατεώνας είναι κόντρα φιλέτο με κρέμα μανιταριών του Μαξιμ. Και οι δυο είμαστε κρέας από το ίδιο ζώο, αλλά όσον αφορά την εμφάνιση και τη γεύση δεν υπάρχει σύγκριση. Η Μουτσούμι φαίνεται σαν υπνοβάτης. Σηκώνεται και βαδίζει προς το κόντρα φιλέτο.

Τρεις μέρες αργότερα μου τηλεφώνησε. «Λυπάμαι για το τι έγινε, αλλά, βλέπεις, τελικά είναι ερωτευμένος μαζί μου και πάντα ήταν και αυτός ήταν ο λόγος που όταν έμαθε ότι ήμουν θαυμάστριά σου είπε ότι ήταν εσύ, μόνο και μόνο για να αποσπάσει την προσοχή μου και λέει ότι ο λόγος που φώναζε άλλα κορίτσια στο τραπέζι του ήταν επειδή του άρεσα τόσο που ένιωθε ντροπή και ήθελε να κάνει τον αδιάφορο, ότι δεν τον ένοιαζα, και ασφαλώς δεν πήγε ποτέ με καμιά στο κρεβάτι ή κάτι τέτοιο, αλλά αφού σου τηλεφώνησε ο διευθυντής του κλαμπ δεν υπήρχε τίποτα που έπρεπε να κάνει και μιας και οι αποδείξεις ήταν στο όνομά σου δεν μπορούσε να τις περάσει στον δικό του λογαριασμό, αλλά τώρα τα έχει πληρώσει όλα και λέει ότι λυπάται πολύ που σου προκάλεσε τέτοια αναστάτωση και μπελάδες και μου είπε να σε ρωτήσω αν θέλεις να βγούμε οι τρεις μας για φαγητό για να σου ζητήσει συγγνώμη. Τι λες;»

Μετάφραση Κώστα Μωραϊτη από την αγγλική μετάφραση του Ralph McCarthy